

Hamlet

de după Hamlet

De departe Emil Boroghină, directorul Festivalului „Shakespeare“ rămâne cel mai bun manager teatral din România postdecembristă. Tenacitatea, dăruirea și perseverența l-au salvat și în acest an greu, în care festivalurile de teatru au fost/sunt realizate mai mult datorită entuziasmului organizatorilor decât grație sprijinului finanțatorilor. Lipsa banilor a fisurat și idealurile sale. Ba, în acea perioadă, a avut efect nefast și norul vulcanic, provenit din Islanda, din cauza căruia s-au anulat numeroase zboruri de avion. Așa se face că au lipsit câteva trupe dintre cele pe care Emil Boroghină și le-ar fi dorit să facă parte din programul stabilit cu multă vreme înainte. Umplerea unor goluri cu ceva este riscantă și sună, evident, a improvizație. Și totuși, Emil Boroghină a făcut față și acestei situații. În asemenea împrejurări, am văzut, de pildă, un spectacol-eseu, intitulat *Doar Hamlet*. O producție de studio, realizată de **Alina Rece** (fostă Alina Hiristea, cunoscută mai ales pentru montările din teatrele de păpuși), cu un singur actor, **Adrian Andone**, și câteva păpuși întruchipând spectrele eroilor uciși din tragedia shakespeareiană. O încercare coerentă, cu multă poezie, cu metafore și simboluri, în care ni se povestește ce s-a întâmplat, cândva, la curtea Danemarcei. Un *Hamlet* de după *Hamlet*. O poveste a poveștii nefericitului Prinț. Păpușile-spectre îl însoțesc pe Povestitor, cu sficiune sau cu detașare – biete rămășițe ale unor personaje complicate. Sunt și momente tragicomice, și momente de o sensibilitate tulburătoare. Alina Rece a decupat cu grijă traseul unui Hamlet care-și amintește povestea, a unui Hamlet care face eforturi să nu uite istoria propriei sale ființe, a unuia ros de îndoieli și, până la capăt, rămas neîmpăcat. Chiar și redusă la monolog, povestea lui Hamlet are forță, ne captează atenția. Nu știu în ce măsură această monodramă impresionează doar pe cunoscătorul de teatru sau și pe spectatorul oarecare. De fapt, această încercare, un exercițiu de virtuozitate pentru un actor cu experiență, care nu are la îndemână decât câteva elemente de recuzită și câteva păpuși, cu ajutorul cărora să ne arate întreaga tramă, ne demonstrează faptul că o operă adevărată poate fi decojită în fel și chip, apoi poate fi reconstruită fără a i se amputa înțeleșurile fundamentale. Adrian Andone face efortul de a întruchipa lumea lui Hamlet, o lume dispărută sub colbul istoriei din care abia mai deslușim crâmpoșele sub forma unor *flash-uri*. Cu o voce frumoasă, perfectă pentru un Povestitor, actorul ne ține în laț destulă vreme. Totuși, o anume distanțare ar fi făcut cu atât mai atrăgătoare relatarea. Pe alocuri, prea multe gesturi, pe alocuri, prea mult patetism, pe alocuri prea multă disperare. Povestirea presupune o anume neutralitate. Dar poate că de vină au fost și emoțiile premierei.

În total, acest experiment nu a dezamăgit pe nimeni. Este un spectacol de studio făcut cu talent și dăruire, un crochiu posibil, care a înlocuit, cu decență, absența unei trupe străine și care sper să se joace încă multă vreme de aici înainte, cu succes...

Teatrul Național „Marin Sorescu“, Craiova – *Doar Hamlet*, spectacol-eseu despre *Hamlet*, după William Shakespeare. Scenariul, regia și ilustrația muzicală: Alina Rece. Scenografia: Viorel Penișoară-Stegaru. Videoproiecția: Bogdan-Cristian Drăgan.